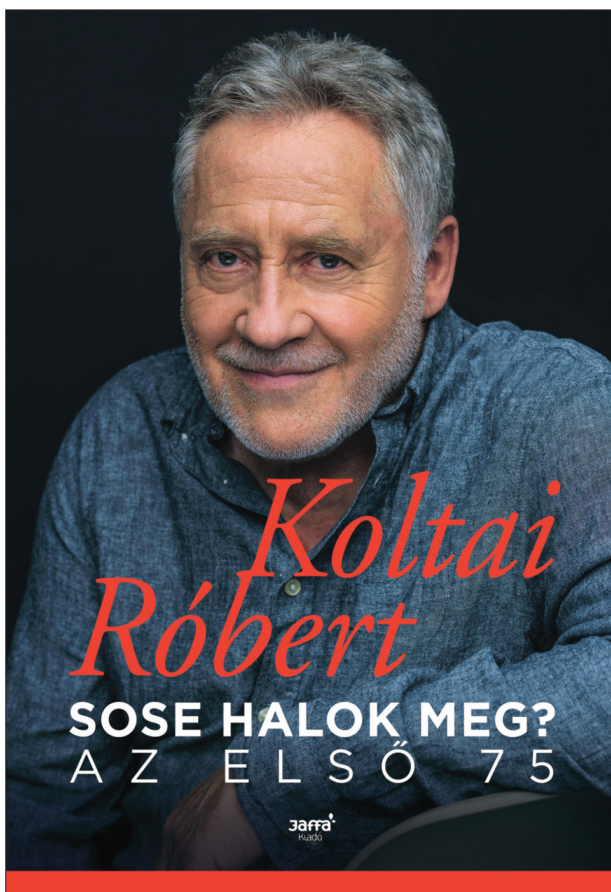

Színész. Láttató művész.

Nemcsak az igazat mutatja meg, hanem a valódit.

Az idén 75 éves Koltai Róbert a *Sose halok meg?* című könyvében vall önmagáról, a világról és „szenvédélyes létezési formájáról”, a színészetéről. Arról az ötven évről, amit színészként, rendezőként a színpadon töltött. Felidézi azokat a szerepeket, amelyek „pofon csapták”, és igazi színésszé tették, olyanná, aki egyik pillanatban sír, a másikban nevet. Visszaemlékezik a gyerek- és iskoláskorára, a főiskolai éveire, a kaposvári évekre, ahol minden elkezdődött a mára már legendává vált Csiky Gergely Színháznál. Aztán a folytatásra. Filmekre és színdarabokra, kudarcokra és sikerekre, pályatársakra és példaképekre, barátokra és szerelmekre. Teszi mindezt kifogyhatatlan energiával, vérbeli színészhez méltó beleéléssel és életörömmel, hol hársányabb, hol finomabb, de mindig ellenállhatatlan humorral. A kötet végén található képmelléklet fotóin pedig életre kelnek az olvasottak, és alakot kapnak az érzelmek.

„Színművészeti főiskolás koromban történt velem, hogy nyaranta eljártam dolgozni, mert kellett a pénz, és színházba játszani nem hívtak a kutya se, ezért az egyik nyáron az üvegesekhez álltam be cipekedni. Ők persze nem hitték el, hogy színésznek készülök. Vittük a nagy táblákat ide-oda, de ha emelni kel-

lett, az erős és tapasztalt segéd munkások mellett én labdába sem rúghattam. Cúnyoltak is eleget: „A Művész Úr!” Na, majd én megmutatom! – gondoltam, és amikor a Mester utcai közgáz előtt állt meg az autó – ahová anyukám járt egykor, és nekem ő járt az eszemben –, én is a kocsik végébe álltam. Kezembe rakták a hatalmas üveglapokat, és én meggörnyedve elindultam a járókelők közt az ajtó felé. Néhány lépés után azonban kioldódott a madzag, ami a két számmal nagyobb munkásnadrágomat tartotta, és a gatyámszűzni kezdett lefelé. Megállt a forgalom. A járókelők röhögőkoncertjét még ma is hallok...

Azóta is gyakran érzem magam így az életben, a színpadon vagy a kabarében: Mindkét kezemmel fogom a nehéz üvegtáblákat, vigyázok, hogy el ne törjenek, miközben a gatyám lassan a bokámra csúszik, és kilátszik az ülepem.”

Koltai Róbert